

Præcedens for, at Den lille Entente (Czekoslovakiet, Jugoslavien og Rumænien), de nordiske Stater og Holland, de britiske Dominions og den irske Fristat samt de asiatiske Medlemstater hver faar en Repræsentant i Raadet, hvorved 6 af de 9 Mandater er besat, og at den syd- og mellemamerikanske Gruppe af Stater lægger Beslag paa de resterende 3 Mandater, saaledes at der under det gældende System ikke bliver noget Mandat tilovers til de øvrige Stater, hvorblandt Portugal, som staar udenfor enhver Gruppe.

Den 12. Delegeretforsamling var næppe meget tilbøjelig til atter at sætte dette Spørgsmaal paa Dagsordenen men besluttede dog efter Forslag fra Lord Cecil at opfordre Raadet til at nedsætte et særligt Udvalg til at undersøge det gældende System for Valg til Raadet og fremsætte Forslag om saadanne Ændringer, som maatte anses for ønskelige.

Den 30. Maj 1933 afgav Udvalget sin Betænkning, hvori det enstemmigt udtaler, at den hidtil gældende Ordning, som faktisk udelukker et stort Antal Medlemmer fra Raadet, er uholdbar. I sine Bestræbelser for at finde en Løsning har Udvalget navnlig haft to Muligheder for Øje:

1. Enten at ændre det gældende Præcedens for de forskellige Grupperes Repræsentation, saaledes at der gøres Plads for en ny Gruppe bestaaende af de Stater, der ikke i Øjeblikket tilhører nogen Gruppe,
2. eller at oprette yderligere en eller to ikke-permanente Raadspladser.

Den første Mulighed, som under forskellige Former er blevet overvejet af Udvalget, vilde have den Fordel ikke at nødvendiggøre en Udvidelse af Raadet, men vilde paa den anden Side medføre, at nogle af de eksisterende Grupper skulde lade sig nøje med en forholdsvis mindre Repræsentation, og Udvalget mente det ikke sandsynligt, at de interesserede Stater vil kunne naa til Enighed herom. Dertil kommer, at denne Løsning heller ikke vilde tilfredsstille

de ikke-repræsenterede Stater, som hævdede, at der højst kunde blive Tale om ad denne Vej at frigøre en enkelt Raadsplads, hvilket i Betragtning af de paagældende Staters Antal vilde bevirke, at den enkelte Stat kun med meget lange Mellemrum kunde gøre sig Haab om at opnaa Sæde i Raadet.

Udvalgets Flertal mente derfor, at Spørgsmaalets Løsning maatte søges i en Forøgelse af de ikke-permanente Raadspladser. Flere Medlemmer var ganske vist af den Opfattelse, at Raadet allerede var for stort, og at en Forøgelse uundgaeligt vilde gaa ud over dets Handledygtighed, ligesom det blev anført, at det ved Ordningen i 1926 var en stiltiende Forudsætning, at Raadet ikke yderligere skulde kunne udvides udover den da stedfundne Forøgelse af de ikke-permanente Raadsmandater fra 6 til 9.

Flertallet af Udvalget fandt dog ikke disse Argumenter afgørende, men der var paa den anden Side Enighed om, at det ikke for Tiden vilde være hensigtsmæssigt at foretage vidtgaaende konstitutionelle Ændringer i Raadets Sættelse. Under disse Omstændigheder enedes Udvalget om at foreslaa en foreløbig Løsning, hvorefter de ikke-permanente Raadspladser i Tidsrummet fra Forsamlingen 1933 til Forsamlingen 1936 midlertidigt forøges fra 9 til 10, idet det forudsættes, at Spørgsmaalet mod Slutningen af denne Periode skal tages op til fornyet Overvejelse, under hvilken det skal staa de enkelte Stater frit for at foreslaa en hvilkensomhelst endelig Løsning, som maatte forekomme dem ønskelig.

Beretningen nævner sluttelig, at den norske Regering har henledt Udvalgets Opmærksomhed paa sit i 1926 og 1927 fremsatte Forslag om Anvendelse af Forholdstalsvalgmaaden ved Valg af de ikke-permanente Medlemmer; Udvalget mente dog ikke, at dette System vilde kunne løse Spørgsmaalet og har i Betragtning af den foreslaaede Løsnings midlertidige Karakter ikke fundet Anledning til at gaa nærmere ind paa det norske Forslag.